

Vakantie in een Boek

Een innerlijke reis

11.11 De Kosmische Bibliotheek

THE COSMIC LIBRARY 11.11

by
DragonBean

11.11 De Kosmische Bibliotheek

De Kosmische Bibliotheek is een groeiende verzameling verhalen, inzichten en werelden die samen één geheel vormen.

Elk boek is een eigen universum, geschreven vanuit een uniek perspectief, maar verbonden door dezelfde kern: bewustzijn, verbeelding en de uitnodiging om verder te kijken dan het zichtbare.

Dit boek maakt deel uit van 11.11 De Kosmische Bibliotheek.

Colofon

Titel: Vakantie in een Boek – Een innerlijke reis

Auteur: 11.11 De Kosmische Bibliotheek

Uitgave: 11.11 De Kosmische Bibliotheek

ISBN: 9789403887890

© DragonBean – 2026

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende, behoudens de uitzonderingen in de wet.

Voorwoord

Welkom, kosmische reiziger

Beste lezer,

Als je dit boek in handen hebt, is dat geen toeval.

Elk verhaal, elke gedachte en elke ontdekking begint met een moment van herkenning. Niet omdat je iets nieuws leert, maar omdat je je iets herinnert wat altijd al in je aanwezig was.

De Kosmische Bibliotheek is geen gewone verzameling boeken. Het is een plek van herinnering. Een plek waar verbeelding en bewustzijn elkaar ontmoeten, en waar je wordt uitgenodigd om verder te kijken dan wat zichtbaar is.

Niet om je te vertellen wat je moet geloven, maar om je te laten ervaren wat je zelf kunt ontdekken.

Want je staat niet buiten het universum. Je bent er deel van.

Elke gedachte die je denkt, elke keuze die je maakt en elke stap die je zet, is een beweging binnen dat grotere geheel.

Dit boek is een uitnodiging.

Een uitnodiging om te lezen. Om te voelen.

Om te ontdekken.

En misschien, heel misschien, om iets in jezelf te herkennen wat je nooit echt bent kwijtgeraakt.

Welkom in 11.11 De Kosmische Bibliotheek.

Inhoud

Deel I – Aankomen

1. De kunst van het vertrek
2. Laat je stress thuis
3. De koffer die te vol was
4. Vakantie begint niet op bestemming
5. Omdenkertjes voor onderweg I
6. Doe-dit-ter-plekke I – Kijk echt om je heen

Deel II – Zon, zee, sterren en verhalen

7. Het strand waar de tijd zachter liep
8. Lotus Sky en de schelp die luisterde
9. Ace Space en het hotel met de geheime lift
10. Aurelia aan het water
11. Astra en de stoel in de schaduw
12. DragonBean op het dakterras
13. Omdenkertjes voor onderweg II
14. Mini-puzzels & vakantieraadsels I

Deel III – Terug naar jezelf

15. De nulademhaling op een warm balkon
16. De mandala van de namiddag
17. Waarom verveling soms een cadeau is
18. De kunst van niets moeten

19. Een ansichtkaart aan jezelf
20. Doe-dit-ter-plekke II – Herinneringen opslaan

Deel IV – Kleine avonturen

21. Het koffertje op spoor drie
22. Het dorp waar iedereen buiten zat
23. De markt van duizend geuren
24. Het nachtzwemmen
25. Het terras waar iemand je naam al wist
26. De sterren boven onbekend land

Deel V – Mensen, plekken, momenten

27. De vrouw met de zonnehoed
28. Het kind dat beter keek dan iedereen
29. De ober die de stilte serveerde
30. De taxichauffeur en de omweg
31. Het kleine museum zonder rij
32. De ochtend dat alles klopte

Deel VI – De binnenreis

33. Niet elk uitzicht ligt buiten je
34. Hoe land je in een onbekende plek?
35. Thuiskomen in een vreemd land
36. Waarom de hemel overal iets vertelt
37. De film van je leven

38. Doe-dit-ter-plekke III – De sterrenopdracht

Deel VII – Voor later

39. Wat je mee naar huis neemt

40. Souvenirs voor de ziel

41. De terugreis is ook een reis

42. Een laatste verhaal voor de avond

43. Nawoord – Vakantie als herinneringskunst

Reisgids achterin – Op reis in jezelf

Mijn innerlijke paspoort

Deel I – Aankomen

1. De kunst van het vertrek

Op de ochtend van vertrek is bijna niemand op zijn mooist.

Dat klinkt misschien streng, maar het is waar. Hoe prachtig mensen er op vakantiefoto's ook uitzien, met licht in hun ogen en zon op hun huid, het vertrek zelf is zelden glamoureuus. Het vertrek is meestal een wirwar van halve gedachten, open ritssluitingen, zoekgeraakte opladers, planten die nog water moeten krijgen, een vuilniszak die *nét* vergeten dreigt te worden, paspoorten die gelukkig toch in de goede

tas blijken te zitten en een hoofd dat zich plotseling afvraagt of het fornuis wel echt uit is.

DragonBean noemde dat altijd het voorgebied van de rust.

Niet de rust zelf. Ook niet de vrijheid zelf. Maar het rommelige grensgebied waar het gewone leven nog niet weg is en het vrije leven nog niet is begonnen. De drempelzone. De plek waar je lichaam al haast heeft en je geest nog niet begrijpt dat hij straks mag zakken.

Astra vond juist *dát* interessant.

“Daar,” zei ze eens, terwijl ze op een opgevouwen strandlaken zat alsof dat de meest logische meditatieplek op aarde was, “*dáár* zie je hoe iemand leeft. Niet als alles stil is. Niet onder een parasol. Maar in die tien minuten waarop alles tegelijk lijkt te moeten.”

Ze had daar gelijk in.

Sommige mensen vertrekken met een lijstje van dertig punten, drie noodscenario's en twee reserve-onderbroeken extra voor het geval dat. Andere mensen gooien vijf dingen in een tas, vergeten de helft en noemen het vervolgens avontuur. Daartussen bevindt zich het grootste deel van de mensheid: mensen die verlangen naar rust, maar eerst nog even moeten overleven.

Het bijzondere is dat vakantie in veel gevallen al begint voordat iemand ook maar één kilometer heeft gereisd. Niet op het strand. Niet in het hotel. Niet aan het zwembad. De eerste echte vakantieseconde begint vaak op een heel onopvallend moment. Bijvoorbeeld wanneer iemand in de hal stil blijft staan en beseft: ik kan nu niet méér doen dan dit.

De deur is dicht. De sleutel zit in de tas. De burens hebben de planten. De koffers zijn mee. Wat vergeten is, is vergeten.

Daar, in dat ene moment, begint de eerste vorm van overgave.

En juist dat vergeten mensen. Ze denken dat vakantie iets is dat hen overkomt zodra ze aankomen. Alsof rust een locatie is. Alsof ontspanning op je wacht bij de receptie. Alsof een ander land automatisch een ander innerlijk oplevert.

Maar zo werkt het niet.

Je kunt je lichaam naar een eiland vliegen en je gedachten toch thuis laten doormalen. Je kunt aan een azuurblauwe zee zitten en ondertussen nog steeds drie gesprekken herhalen, vijf zorgen koesteren en twaalf dingen “eigenlijk nog even” willen regelen. Je kunt een perfect uitzicht hebben en het volledig missen, simpelweg omdat je innerlijke ramen nog dicht zijn.

Daarom is vertrekken een kunst.

Niet het logistieke deel. Niet het inpakken. Niet het boeken. Maar het innerlijke deel. Het deel waarin je jezelf toestemming geeft om niet alles op te lossen voor je weggaat. Om niet elk open eind dicht te naaien. Om te erkennen dat het leven ook gewoon doorgaat zonder jouw constante bemoeienis.

Lotus Sky begreep dat al jong, op haar eigen manier.

Toen ze ooit met een veel te grote rugzak bij de voordeur stond, keek ze naar haar moeder en vroeg: “Moet ik ook mijn drukke hoofd meenemen?”

Iedereen lachte, maar niemand gaf meteen antwoord. Omdat het zo'n kindervraag was die in werkelijkheid een volwassen vraag bleek te zijn.

Moet je je drukke hoofd meenemen?

Het eerlijke antwoord is: een beetje wel. Je kunt jezelf niet thuislaten. Maar je kunt wel besluiten dat je niet álles actief hoeft vast te houden. Niet elke zorg hoeft mee naar de vertrekhal. Niet elk probleem hoeft in je handbagage. Niet elke spanning hoeft een stoel naast je te krijgen.

Sommige dingen mogen thuisblijven tot je terugkomt.

Dat betekent niet dat ze niet echt zijn. Alleen dat ze niet nu aandacht hoeven te eisen. Ook problemen hebben soms geen behoefte aan directe nabijheid, hoe graag ze dat ook doen voorkomen.

Ace Space had daar een heel praktische kijk op. Hij zei: "Als ik op reis ga, neem ik alleen mee wat werkt, wat nodig is en wat leuk is. De rest is ballast."

Dat zei hij over spullen, maar stiekem gold het ook voor gedachten.

Wat werkt?

Wat is nodig?

Wat is leuk?

Het zijn verrassend goede vragen voor de ochtend van vertrek. Heb je echt die extra stress nodig?

Moet je werkelijk nog één keer dat gesprek in je hoofd voeren?

Is het nodig om nu al bang te zijn dat de terugreis ingewikkeld wordt? Helpt het om je schuldig te voelen omdat je even niets gaat doen?

De meeste mensen weten het antwoord wel. Maar weten is iets anders dan doen.

Want loslaten klinkt prachtig zolang het theoretisch blijft. In de praktijk voelt loslaten vaak eerst als nalatigheid. Alsof je iets laat liggen wat

eigenlijk nog jouw aandacht verdiende. Alsof rust onverantwoord is. Alsof ontspanning verdiend moet worden.

Misschien is dat wel een van de vreemdste gewoontes van deze tijd: dat mensen vaak pas durven uitrusten als ze volledig uitgeput zijn. Alsof vermoeidheid een toegangsbewijs is geworden voor zachtheid.

Astra zou daar rustig haar wenkbrauw bij optrekken.

“Rust is geen beloning,” zou ze zeggen. “Rust is onderhoud.” Dat verschil is groot.

Als rust een beloning is, moet je eerst genoeg lijden om hem te mogen ontvangen. Als rust onderhoud is, hoort hij gewoon bij een gezond leven. Dan is een vakantie niet iets decadents of luiigs, maar een vorm van herstel. Een herinnering aan ritme. Aan adem. Aan menselijkheid.

De kunst van het vertrek is dus niet alleen dat je op tijd de trein haalt of niet je tandenborstel vergeet. De echte kunst is dat je erkent: ik hoef niet compleet af te zijn om weg te mogen.

Je hoeft je leven niet eerst perfect op orde te hebben. Je inbox hoeft niet leeg. Je lichaam hoeft niet fotogeniek. Je stemming hoeft niet voorbeeldig. Je huis hoeft geen showroom te zijn. Je hoeft niet eerst een betere versie van jezelf te worden om een paar dagen of weken vrij te mogen ademen.

Je mag vertrekken terwijl je nog midden in het leven zit.

Misschien is dat wel de mooiste vorm van eerlijkheid: niet wachten met leven tot alles perfect is, maar leven terwijl er nog losse draadjes zijn.

DragonBean keek daar altijd kosmisch naar. Niet zweverig, maar ruim.

“Als je vanaf grote hoogte kijkt,” zei hij eens, “dan zie je dat mensen vaak doen alsof alles van hun afhangt. Maar de zee komt ook op zonder hun planning. De zon gaat onder zonder hun controle. De sterren verschijnen zonder hun toestemming. Misschien is vakantie er juist om je daaraan te herinneren.”

Niet alles hoeft door jou gedragen te worden. Niet alles hoeft door jou opgelost te worden. Niet alles hoeft door jou gedacht te worden.

Soms is vertrekken simpelweg dit: erkennen dat het leven ook even zonder jouw kramp mag bewegen.

En dus begon het gezin dat ochtend eindelijk te lopen. Tassen mee. Sleutels in de hand. Nog één keer terug voor de zonnebril. Nog één keer lachen om de haast. Nog één keer dat rare, lege gevoel in de woonkamer, vlak voor de deur dichtgaat.

Toen draaide Lotus Sky zich nog even om.

Niet uit twijfel. Niet omdat ze iets vergeten was. Maar om te kijken.

Naar de stoel bij het raam. Naar de plant op de vensterbank. Naar het licht op de vloer. Naar alles wat straks weer gewoon op haar zou wachten. Ze keek ernaar alsof ze het huis een korte belofte gaf.

Wij komen terug.

Dat is misschien ook onderdeel van vertrekken. Niet alleen loslaten, maar ook vertrouwen. Weten dat niet alles verdwijnt wanneer jij even weggaat. Dat sommige dingen rustig kunnen wachten. Dat het leven thuis niet meteen instort als jij ergens anders naar de zee kijkt.

En toen stapte ze naar buiten. De deur sloot.

De ochtend was nog steeds rommelig. De koffers waren nog steeds zwaar. Iemand moest nog plassen voor vertrek. Iemand anders wilde nu al iets eten. De auto zat te vol. Het leven was niet plotseling perfect geworden.

Maar toch was er iets veranderd. De reis was begonnen.

Niet omdat ze al ver weg waren. Niet omdat ze al uitzicht hadden.

Maar omdat ze eindelijk hadden geaccepteerd dat vertrekken nooit perfect hoeft te zijn om echt te mogen beginnen.

2. Laat je stress thuis

Er zijn mensen die hun bagage efficiënt inpakken. Sokken in schoenen, opladers in een apart vak, vloeistoffen keurig in een zakje, reisdocumenten overzichtelijk bij elkaar. En er zijn mensen die op de avond voor vertrek in een half open koffer staren alsof textiel zichzelf wel zal ordenen.

Maar bijna niemand pakt bewust zijn stress uit.

Dat is jammer, want het zou een bijzonder nuttige oefening zijn.

Stel je voor dat je de avond voor vertrek niet alleen zou vragen: Heb ik mijn tandenborstel? Heb ik mijn paspoort? Heb ik genoeg shirts? Maar ook: Welke spanning neem ik eigenlijk mee? Welke gedachte drukt harder op mij dan mijn koffer? Welke innerlijke stem vindt dat vakantie pas mag beginnen als ik eerst nog even iedereen tevreden stel?

Astra had daar ooit een kleine oefening voor bedacht. Ze noemde het geen methode, geen protocol en al helemaal geen wondermiddel. Daar hield ze niet van. Ze noemde het eenvoudig: de drempelvraag.

Vlak voor vertrek, het liefst wanneer de tas al dicht is, stel je jezelf drie vragen.

Wat moet écht mee? Wat mag wachten?

Wat wil ik onderweg niet blijven dragen?

De eerste vraag is praktisch én innerlijk. Natuurlijk moeten sommige dingen echt mee. Medicatie, documenten, noodzakelijke spullen, dingen die je daadwerkelijk nodig hebt. Maar innerlijk geldt het ook. Misschien neem je wel moed mee. Of nieuwsgierigheid. Of een voornemen om vriendelijker te zijn voor jezelf.

De tweede vraag is minstens zo belangrijk. Wat mag wachten? Dat ene onduidelijke appje. Dat gesprek dat toch niet voor vertrek gevoerd hoeft te worden. Dat plan voor volgende maand. Dat gevoel dat je nog van alles moet presteren voor je mag ontspannen.

En dan de derde vraag. Wat wil ik onderweg niet blijven dragen? Dat is vaak de vraag die het stil maakt.

Want veel mensen ontdekken dan dat ze niet alleen kleren en opladers tillen, maar ook irritatie, plichtsgevoel, zorgen, vergelijking, haast en een diepgewortelde overtuiging dat ze het nooit helemaal goed doen.

Lotus Sky schreef eens op een briefje:

Ik wil niet meenemen dat alles sneller moet.

Ace Space schreef:

Ik wil niet meenemen dat ontspanning saai zou zijn.

Aurelia schreef:

Ik wil niet meenemen dat ik mooi, vrolijk of bijzonder moet zijn om ergens van te mogen genieten.

DragonBean keek naar zijn lege blad en schreef uiteindelijk maar één regel:

Ik laat thuis dat ik overal tegelijk wil zijn.

Dat briefje vouwde hij op en legde hij niet in zijn koffer, maar in een schaal op tafel. Alsof het daar beter op zijn plaats was.

Misschien is dat precies wat stress nodig heeft: niet bestreden worden, niet veroordeeld worden, maar ergens neergelegd mogen worden.

Want stress is niet altijd een vijand. Soms is het een overijverige beschermer die allang vergeten is wanneer het werk klaar is. Soms is

het een alarmsysteem dat te gevoelig is afgesteld. Soms is het een oud patroon dat denkt dat waakzaamheid hetzelfde is als veiligheid.

Daarom werkt strengheid vaak maar kort. Wie tegen zichzelf zegt: “Ik móét nu ontspannen,” ontdekt meestal al snel dat dwang zich uitstekend kan verkleden als rust. Dan wordt vakantie een nieuw project. Dan moet er genoten worden. Dan moet er ontspannen worden. Dan moet het eindelijk leuk zijn. En precies dan schiet de spanning weer omhoog.

Werkelijke ontspanning begint zelden met moeten. Ze begint meestal met toestemming.

Toestemming om trager te zijn.

Toestemming om niet meteen te landen in geluk.

Toestemming om onderweg te zijn naar ontspanning zonder daar al te hoeven zijn.

Toestemming om nog wat onrust te voelen zonder dat de vakantie mislukt is.

Dat is belangrijk, want de eerste dagen van een vakantie zijn vaak niet de meest ontspannen dagen. Dat zeggen reisgidsen er zelden bij, maar het is wel waar. Het lichaam is ergens aangekomen, terwijl het zenuwstelsel nog op de vorige stand staat. Mensen zitten op prachtige plekken en voelen zich toch vreemd. Onrustig. Vermoeid. Prikkelbaar. Leeg. Alsof hun systeem eerst moet begrijpen dat het niet meer op topsnelheid hoeft te draaien.

Daar is niets mis mee. Dat is ontlading.

De eerste stilte maakt soms hoorbaar hoeveel lawaai er vanbinnen was.

Astra zag dat vaak. Mensen die dachten dat er iets mis was met hun vakantie, terwijl ze in werkelijkheid pas net begonnen waren met zakken. Alsof een glas water dat lang geschud is even tijd nodig heeft voor het weer helder wordt.

“Je hoeft niet meteen helder te zijn,” zei ze dan. “Je hoeft alleen maar niet opnieuw te gaan schudden.”

Dat is misschien een van de beste vakantie-zinnen die ooit zijn uitgesproken.

Je hoeft niet meteen helder te zijn.

Je hoeft alleen maar niet opnieuw te gaan schudden.

Dus misschien is de eerste opdracht van vakantie niet dat je direct straalt, maar dat je jezelf niet voortdurend terugduwt in oude snelheid. Dat je niet meteen ieder leeg moment vult. Dat je niet automatisch weer naar je scherm grijpt zodra stilte zich aandient. Dat je niet elk gevoel hoeft te analyseren.

Soms is het al genoeg om op een balkon te zitten en te merken: ik ben onrustig. Prima. Laat maar. Misschien gaat het voorbij. Misschien niet meteen. Maar ik hoef het nu niet op te lossen.

Dat is volwassen rust. Niet de perfecte rust, maar de niet-panische rust.

Aurelia noemde het ooit zachte aanwezigheid. Aanwezig blijven zonder elk gevoel te willen verbeteren. Gewoon opmerken: dit is er. De warmte is er. De geluiden zijn er. Mijn gedachten zijn er. De zee is er. Mijn ongeduld is er. Mijn verlangen naar eenvoud is er. Ik ben er ook.

Juist dat brengt mensen terug.

Niet de strijd tegen wat nog onrustig is, maar het vermogen om erbij te blijven zonder extra spanning toe te voegen.

Laat je stress thuis betekent dus niet dat je ineens een verlicht wezen moet worden. Het betekent ook niet dat je geen zorgen meer mag hebben. Het betekent vooral: neem niet automatisch alles mee wat jou anders voortdurend bezet houdt.

Je hoeft niet elke rol mee op reis te nemen. Niet de regelaar.

Niet de oplosser. Niet de pleaser.

Niet de eeuwige organisator.

Niet de versie van jezelf die overal op moet reageren.

Je mag op vakantie best even minder functie en meer mens zijn.

Kijk maar naar de zee. Die bewijst niets en is toch indrukwekkend. Kijk maar naar een avondlucht. Die werkt niet harder om mooi te zijn. Kijk maar naar een slapende kat op een warm muurtje. Die heeft geen productiviteitssysteem nodig om volledig aanwezig te zijn.

Misschien is dat wel wat vakantie zo waardevol maakt: dat de wereld je ineens op duizend kleine manieren voordoet hoe je ook kunt bestaan.

Niet als machine. Niet als project.

Niet als voortdurend bereikbaar knooppunt.

Maar als levend wezen, in tijd, in zonlicht, in aandacht. Dus laat thuis wat thuis mag blijven.

Laat de haast niet mee in de auto stappen.

Laat de eindeloze vergelijkingen niet door de douane gaan. Laat het schuldgevoel niet in je handbagage zitten.

Laat de drang om alles maximaal te beleven niet de enige reisleder zijn.

Neem liever iets anders mee. Nieuwsgierigheid.

Ruimte. Een pen.

Een leeg notitieboekje. Een zachtere blik.

Een adem die niet alleen dient om verder te kunnen, maar ook om werkelijk te voelen dat je leeft.

En als je merkt dat je stress toch is meegereisd, wees dan niet teleurgesteld. Nodig hem niet uit om de leiding te nemen, maar doe ook niet alsof hij verboden is. Zet hem ergens op de achterbank. Geef hem geen stuur. Geef hem desnoods een handdoek en zeg dat hij ook wel mag uitrusten.

Want zelfs stress blijkt soms gewoon oververmoeid.

3. De koffer die te vol was

De koffer stond midden in de kamer als een bezwaar.

Niet zomaar een koffer, maar zo'n grote, harde, zogenaamd praktische koffer met ritsen langs de zijkant, vakjes van binnen en een kleur die ooit chique bedoeld was, maar inmiddels vooral deed denken aan een serieus gemeentekantoor. Hij stond wijd open op het vloerkleed en keek, als koffers konden kijken, ronduit beledigd naar wat hem werd aangedaan.

Lotus Sky zat ernaast op haar knieën.

Om haar heen lagen jurken, vesten, twee boeken, drie notitieboekjes, slippers, sneakers, een stranddoek met sterrenprint, een trui "voor 's avonds", een extra trui "voor als de eerste trui niet warm genoeg was", een klein doosje potloden, zonnebrand, een sjaal, drie haarbanden, een regenjasje "voor het geval dat", en een gladde witte schelp die officieel geen bagage was, maar wel mee moest.

"Hij gaat niet dicht," zei ze ernstig.

Ace Space stond in de deuropening met de ontspannen superioriteit van iemand die zelf één rugzak had ingepakt en daar al vijf minuten klaar mee was.

"Nee," zei hij. "Omdat jij inpakt alsof je naar drie klimaten, twee levensfasen en een innerlijke transformatie tegelijk vertrekt."

Lotus keek op. "Dat is niet aardig." "Het is wel precies."

Astra, die toevallig langsliep met een mok thee en altijd op mysterieuze wijze aanwezig leek wanneer er een levensles in de lucht hing, bleef staan. Ze keek niet eerst naar Lotus. Ook niet naar Ace. Ze keek naar de koffer.

"Ah," zei ze rustig. "De klassieke vakantie vraag in objectvorm." "Welke vraag?" vroeg Lotus.

Astra nam een slok en zei: "Wat denk je nodig te hebben om je veilig te voelen in onbekende tijd?"

Daar werd het even stil van.

Want het ging allang niet meer over kleding.

Te volle koffers zijn zelden alleen maar te vol omdat iemand niet kan kiezen tussen een blauwe jurk en een groene. Een te volle koffer vertelt meestal een dieper verhaal. Over onzekerheid. Over controle. Over de wens om op alles voorbereid te zijn. Over het geruststellende idee dat je, als je maar genoeg meeneemt, niets hoeft te missen en nergens door verrast zult worden.

Dat is heel menselijk.

Wie vertrekt, laat immers niet alleen een huis achter, maar ook een deel van zijn vanzelfsprekendheid. Thuis weet je waar alles ligt. Je kent het licht in de ochtend. Je kent de geluiden van de straat. Je weet hoe laat de supermarkt dichtgaat, waar de beste mok staat, welke stoel het lekkerst zit, waar de pleisters liggen en hoe je kraan klinkt als hij niet goed dicht zit.

Op reis valt een deel van die vanzelfsprekendheid weg. Daarvoor in de plaats komt iets anders: openheid, verrassing, vrijheid, ontregeling, schoonheid en, soms, lichte onrust.

Een te volle koffer is dan soms een manier om tegen jezelf te zeggen: zie je wel, ik ben voorbereid.

DragonBean had daar een prachtig woord voor: voorzorgspullen.

Dat waren niet alleen extra sokken of een tweede vest, maar alle dingen die je meeneemt omdat ze je de illusie geven dat je elk mogelijk ongemak te slim af bent. Het rare is alleen dat voorzorgspullen al snel veranderen in ballast. Je sleept ze mee, tilt ze op, zoekt erin, ordent ze, raakt erin kwijt en gebruikt uiteindelijk maar een derde.

“Dus wat moet ik doen?” vroeg Lotus. “Gewoon minder meenemen?”

Astra glimlachte. “Misschien. Maar eerst zou ik een andere vraag stellen.”

Ze zette haar thee neer, ging op de rand van de bank zitten en wees naar de spullen op de grond.

“Welk van deze dingen neem je mee uit vreugde?” vroeg ze. “En welk deel neem je mee uit angst?”

Ace floot zachtjes. “Oei.”

Lotus trok een wenkbrauw op. “Dat is gemeen.” “Niet gemeen,” zei Astra. “Behulpzaam.”

En hoe langer Lotus keek, hoe duidelijker het werd.

De stranddoek met sterren? Vreugde. Het notitieboekje? Vreugde.

De schelp? Vreugde, natuurlijk. De derde trui? Angst.

Het extra regenjasje over het al ingepakte regenjasje? Angst.

De schoenen die eigenlijk niet lekker zaten maar “misschien toch handig” waren? Angst.

De jurk die ze niet echt mooi vond maar “voor het geval dat”? Angst. De stapel spullen waarmee ze wilde voorkomen dat er ooit één moment van ongemak zou ontstaan? Heel veel angst, verpakt als voorbereiding.

Dat inzicht was eerst een beetje irritant. Zoals inzichten wel vaker zijn wanneer ze waar blijken te zijn.

“Mensen denken vaak dat licht reizen betekent dat je weinig bezit,” zei Astra. “Maar eigenlijk betekent het meestal dat je meer vertrouwt.”

“Waarop?” vroeg Lotus.

“Dat je iets aankunt,” zei Astra. “Dat je iets kunt missen. Dat een kleine vergissing geen ramp is. Dat niet alles van tevoren dichtgeregeld hoeft te zijn. Dat vakantie óók mag bestaan uit improvisatie.”

Improvisatie.

Voor sommige mensen klinkt dat als vrijheid. Voor andere mensen klinkt het als een slecht georganiseerd noodscenario.

Lotus wist nog niet precies in welke categorie ze viel. Ze wilde best vrij zijn, maar liefst wel op een manier die prettig opgerold in het juiste vakje paste.

DragonBean, die zich op dat moment met verdachte timing in het gesprek mengde, keek naar de halfvolle, overvolle, overbezorgde koffer en zei: “De echte vraag is niet hoeveel er in je koffer past. De echte vraag is hoeveel ruimte je overlaat voor wat je nog niet kent.”

Dat was weer zo’n zin waar je in eerste instantie weinig mee kon, totdat hij zich langzaam in je hoofd begon uit te vouwen.

Hoeveel ruimte laat je over voor wat je nog niet kent?

Want daar ging vakantie natuurlijk ook over. Niet alleen over meenemen, maar ook over ontvangen. Nieuwe geuren. Nieuwe geluiden. Een onverwachte straat. Een andere ochtend. Een lokaal gerecht. Een gesprek. Een windrichting. Een gedachte die thuis niet opkwam. Een rust die niet gepland kan worden.

Als je alles al dichtstopt, waar moet het nieuwe dan landen? Lotus begon opnieuw te sorteren.

Niet snel. Niet gefrustreerd. Maar met meer aandacht. Ze maakte drie stapels.

Mee. Misschien niet.

Waarom had ik dit überhaupt gepakt?

Die derde stapel werd verrassend groot.

Ace Space hielp op zijn eigen manier, wat betekende dat hij af en toe iets omhooghield en er genadeloos eerlijke commentaren bij gaf.

“Deze schoenen?” “Weg.”

“Deze trui?”

“Alleen mee als je van plan bent vrijwillig in een koelkast te slapen.”

“Deze haarband?”

“Schattig, maar je hebt er al drie.” “Dit notitieboekje?”

“Zeker mee. Jij wordt op vakantie altijd ineens filosofisch bij water.”
Dat was waar, en dus mocht het blijven.

Na een tijdje lag de vloer er rustiger bij. Niet leeg, maar helderder. De koffer ademde letterlijk beter. Er was ruimte tussen de dingen ontstaan. Niet alleen fysiek, maar ook gevoelsmatig.

Dat is het wonder van schrappen wanneer je het niet uit straf doet, maar uit helderheid: het voelt niet als verlies. Het voelt als licht.

Lotus tilde de schelp op, draaide hem even in haar hand en legde hem bovenop haar kleding.

“Waarom die wel?” vroeg Ace. “Omdat ik blij word als ik hem zie.” Ace knikte. “Goede reden.”

Dat is misschien een onderschat criterium bij inpakken. Niet alleen: is dit nuttig? Maar ook: maakt dit mijn reis menselijker? Zachter? Meer van mij?

Sommige dingen mogen mee omdat ze functioneel zijn. Andere omdat ze troosten. Andere omdat ze herinneren aan speelsheid, schoonheid of gevoel. Niet alles hoeft efficiënt te zijn om waarde te hebben.

Aurelia zei later, toen ze de ingepakte koffer zag: “Een goede koffer is niet een koffer zonder verlangen. Het is een koffer waarin verlangen niet verward is met angst.”

Ook dat bleek waar.

Lotus kreeg de rits dicht. Zonder erop te hoeven zitten. Zonder krachtmeting. Zonder wanhoop. Ze keek naar het resultaat alsof ze niet alleen een koffer had ingepakt, maar ook iets in zichzelf had geordend.

Misschien was dat ook zo.

Want wat mensen in hun koffer doen, doen ze vaak ook in hun hoofd. Ze proppen. Ze reserveren. Ze overdenken. Ze voegen nog iets toe “voor het

geval dat". Totdat er geen lucht meer overblijft. Geen ruimte. Geen souplesse.

En dan verbaast het hen dat ze zo moe vertrekken.

Misschien is een goed begin van vakantie dus niet dat je alles meeneemt wat mogelijk nodig kan zijn. Misschien is een goed begin dat je leert onderscheiden wat werkelijk bijdraagt aan je reis en wat alleen jouw angst wil kalmeren.

Dat geldt voor spullen. En voor gedachten. En voor verwachtingen. Want ook verwachtingen kunnen een koffer zwaar maken.

De verwachting dat alles geweldig moet zijn.

De verwachting dat je direct gelukkig moet voelen. De verwachting dat niemand ruzie maakt.

De verwachting dat je jezelf totaal vernieuwd zult terugvinden aan zee.

De verwachting dat deze vakantie alle vermoeidheid van de afgelopen maanden in één keer zal uitwissen.

Dat is veel gewicht voor een paar weken.

Beter is het misschien om wat leger te vertrekken. Niet arm.

Niet onvoorbereid. Maar met ruimte.

Ruimte voor verrassing.

Ruimte voor een onverwachte regenbui. Ruimte voor een namiddag zonder plan. Ruimte voor een minder perfecte dag.

Ruimte voor een mooi gesprek dat niet vooraf te boeken was. Ruimte voor jezelf, ook als je nog niet helemaal in rust bent aangekomen.

Toen Lotus die avond haar koffer rechtop zette, zag hij er nog steeds uit als een serieuze gemeentekantoorkeurige koffer. Daar was weinig aan te doen. Maar er was iets aan veranderd.

Hij leek minder zwaar dan daarvoor. Of misschien was zij dat zelf.